

opusdei.org

Prelatovo pismo (lipanj 2014.)

Prelat se u lipanjskom pismu fokusira na teološke vrline nade. Poziva nas na molitvu s don Alvarom: "Gospodine, ne vjeruj u mene, ali ja vjerujem u tebe".

7.06.2014.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Približava se svetkovina Duhovi, to je slijedeće nedjelje, a upravo nakon toga se također radujemo povratku

liturgijskog običnog vremena. Crkva nas poziva da se i dalje trudimo u ispunjavanju običnih dužnosti: da budemo aktivni u svojoj borbi za svetost. Koristimo poticaj koji smo primili za vrijeme prošlih tjedana: promatranje Kristova trijumfa nad grijehom i smrću, njegova uskrsnuća i slavnog uzašašća, kao i poslanje Tješitelja donijelo nam je novu hrabrost kako bismo mogli gledati na pravi cilj našega zemaljskoga života: na Nebo. Slijedeći veliku tradicionalnu pobožnost u Crkvi sveti Josemaría je pozivao na pripremu blagdana Presvetoga Trojstva, u nedjelju nakon Duhova, uz trodnevnicu klanjanja i zahvale, na Trisagium angelicum: *tibi laus, tibi glória, tibi gratiárum áctio in saecula sempitérna, o beáta Trínitas!*[1]: tebi hvala, tebi slava, tebi zahvala u vijeke vjekova, o Presveto Trojstvo!

Težnja za potpunim uživanjem Boga, dok svakodnevni život uzdižemo na

nadnaravnu razinu, obilježje je duša koje ozbiljno žive svoj poziv na svetost. Bio sam svjedok tome kako je predragi don Álvaro želio biti potpuno sjedinjen s Gospodinom ovdje dolje, kako je unaprijed bio kontemplativan i živio vječnu ljubav Božju u Nebu. Isto kao i sveti Josemaría u svojim zadnjim godinama je često ponavljao riječi iz psalma: *vultum tuum, Domine, requíram*[2]; Gospodine, tražit ću uvijek lice tvoje. To je koristio za aktualiziranje prisutnosti Božje posred rada i uobičajenih zadataka.

Nada je velika pomoć kako bi misli otišle k Bogu u svim zauzetostima. Pogledi koje je don Álvaro upućivao slikama Majke Božje bile su pune žara i pobožnosti. Bio je duboko zahvalan za stvarnu prisutnost Isusa Krista u Euharistiji i Našoj Gospi za njezinu majčinsku brigu. U vjeri je unaprijed živio radost promatranja i uživanja Boga u Nebu, ne kao sada

na zemlji gdje možemo promatrati samo kao na zrcalu i nejasne slike, već licem u lice[3]. Stoga, iako je trpio zbog bolesti kralješnice, što mu je ponekad uzrokovalo veliku bol koja se širila u noge, nije propuštao dugi poklon kada bi prošao ispred svetohraništa: bio je uvjeren da su te tegobe, koje je žrtvovao Bogu, bile drugi način da Ga časti i da se u Njega nada.

Svi smo svjesni, premda iskreno nastojimo izbliza slijediti Gospodinove korake, da svaki dan imamo nova ograničenja. Zdravlje ili bolest, protivštine preko dana, logične brige – koje nam ne smiju oduzeti mir – za osobe koje ljubimo, za potrebe Crkve i društva, pružaju materiju za djela ufanja. Sveti Josemaría je savjetovao da svaki dan obnovimo

***sjednimodlučnimServiam!–
želimTislužiti, Gospodine! –
sodlukomdasenepredajemo,***

*dane budemolijeni i linemarni,
da se laćam oposlavišena de i optimizma
Mismouvjerenida
ćemo ako u nekom malom kršaju ostanem
nadjačati taj poraz
činom iskreneljubavi[4].*

Život učenika Isusa Krista ne znači neku neprestanu negaciju, niti brisanje želje za srećama koje se nalaze u srcu. Još više, kao što je pisao Papa Benedikt XVI.: „Nama je potrebna nada (...), koja nas iz dana u dan podržava na putu“[5]. Tako se izrazio u enciklici u spoznaji da „za vrijeme svoga života čovjek ima mnoge nade, veće ili manje, različite u odnosu na period svoga života“[6], koje mu pomažu da odredi ciljeve kako ne bi zastao na svojem putu na zemlji. Često ga ti zemaljski planovi posve obuzimaju i ne ostavljaju prostora za druge nade. Prije svega se događa to mladim ljudima i onima koji počinju put profesionalne aktivnosti i mogu tako iskusiti neku

vrstu varljive opsjene. Ali, ako te težnje zakažu, ili se ne ispune prema želji Benedikt XVI. kaže: „vidi se jasno da to ustvari nije bilo sve. Jasno je da je čovjeku potrebna nada koja seže dalje od ovoga života. Evidentno je da se može zadovoljiti samo s nečim što je beskrajno, nečim što će uvijek biti više od onoga što nikad neće postignuti (...). Ta velika nada može biti samo u Bogu koji obuhvaća svemir i može nas unaprijediti i dati nam ono što mi sami ne možemo postignuti“[7].

U mjesecima koji još nedostaju do 27. rujna, datuma beatifikacije don Alvara, rado mislim na lik svojega prethodnika koji je bio toliko odan Bogu i vjerno slijedio primjer i nauk svetoga Josemarije, također na njegovu težnju da postigne sreću na Nebu. Na zemlji je on bio sretna i optimistična osoba, jer je ljubio ovu nadnaravnu krepost nade koju je od Boga tražio svaki dan. Riječima koje

sam i ja mnogo puta čuo od našega Utemeljitelja don Álvaro je koristio strelovitu molitvu koja je bila vrlo prikladna za jačanje, prije svega kada bi se jače primijetila vlastita slabost ili ograničenja naše prirode. Ponavljao je: *Gospodine, ne uzdaj se u mene; ja se uzdam u tebe*. To je preporučio također i onima koji su ga slušali, posebno kad bi se netko smatrao nesposobnim da odgovori na milost zbog tereta svojih nedostataka i mana. Hrabrio je sve da svoje pouzdanje stave u Boga istovremeno koristeći ljudska sredstva kako bi to postigli.

Uz sigurnost da Gospodin uvijek gleda na naše potrebe potrebno je promatrati ovu pobudu Utemeljitelja Opusa Dei: ***Treba se kretati, djeco moja, treba raditi! Jakošću, energijom, i živjeti radost, jer ljubav nadaleko odbacuje strah(usp. 1 Iv 4, 18), odvažno, bez strašljivosti (...). Morate***

izbjegavati neustrašivi stav koji na sve gleda s lakoćom, jer smatra da ima previše energije, ali i strašljivo sustežanje koje svugdje vidi nesavladivu teškoću, jer smatra da nema snage.

Ali ne zaboravite da se sve postiže ako se hoće: Deus non dénegat grátiam; Bog ne uskraćuje svoju pomoć onome koji čini ono što može[8].

Sjećam se jednog trenutka iz godine 1960. gdje se vidi kako se don Álvaro posluživao svakim detaljem kako bi ojačao nadu. Molio je našega Oca da mu napiše nekoliko riječi na jednoj maloj fotografiji i nakon sinovskog inzistiranja sveti Josemaría je zapisao slijedeći stih iz psalma: *hómines et iuménta salvábis, Dómine*[9]; Spasit ćeš, Gospodine, ljude i magarce. Možda se sjetio te rečenice iz Svetoga pisma jer je to često razmatrao, pošto se smatrao

magarčićem pred Bogom. Ne isključujem da je mislio na samoga don Alvara nadovezujući ljubav i jakost kojima mu je taj sin pomagao da radosno nosi božanski teret Opusa Dei. Kada je htio zapisati datum, don Álvaro je pročitao već napisani tekst i misleći na svoje prezime rekao je: *to otvara vratašca (portillo) nadi*. Sveti Josemaría mu se zahvalio i brzo i osmijehom je dodao taj komentar na fotografiju.

U jednom razmatranju vjernicima Opusa Dei naš Otac se obratio Gospodinu ovim riječima: ***Isuse, Ti si moj Bog, moj Brat, moja Ljubav i moje Sve. Kako da ne bih osjetio puno pouzdanje u tebe? Zašto ne dati krila nadi? Da, djeco: računamo na utemeljene razloge, čak i materijalne koji nam dozvoljavaju da imamo potpuno pouzdanje u Providnost našega Oca-Boga. Sigurnost da je to tako vodi nas opet u duboku poniznost;***

***ali ta poniznost mora biti
pouzdana i puna zahvalnosti[10].***

Ustvari Gospodin nam je dao mnoge dokaze svoje ljubavi koji jačaju našu nadu. Dovoljno je misliti na činjenicu da je poslao na svijet svoga ljubljenog Sina kako bi nas otkupio od grijeha i učinio svojom djecom; uz stalnu pomoć Duha Svetoga koji ostaje i djeluje u Crkvi; u sredstvima posvećivanja – sakramentima, posebno u Euharistiji i Pokori – koja nam je stavio na dohvat; u zaštiti svoje Majke, koja je naša Majka; u primjeru mnogih ljudi koji nas svojim radosnim i požrtvovnim odgovorom potiču da sve više gledamo u Nebo. Kao što tvrde mnogi Poglavari i Očevi Crkve, posebno nas hrabre sveci i blaženici koje štujemo na oltarima: to je nepobitan dokaz da također i svatko od nas zaista može težiti prema svetosti.

U ovom mjesecu slavimo blagdan svetoga Josemarije koji nam je pokazao ne samo put za dolazak u Nebo po svakodnevnim zauzetostima, već nas je poučio u konkretnom načinu kako ga prijeći. Već smo navikli gledati njegovu nadnaravnu aktivnost po čitavom svijetu prigodom Misa koje se slave za 26. lipnja uz tolika obraćenja mnogih žena i mnogih muškaraca. Pripremimo se kako bismo osobno prihvatili tu kišu milosti i pomogli onima koji su pokrenuti tim svetim svećenikom da promijene svoj život na putu prema Bogu.

Ponekad neki ljudi mogu biti kao *nepropusni* prema tom pozivu. Ne umorimo se u molitvi za njih i obraćajmo im se u ljubavi i postojano. Možemo misliti na ono što Papa Franjo piše u svojoj apostolskoj Pobudnici *Evangelii gáudium*, koja nam svakodnevno pruža način kako se svima približiti: **pozvani smo da**

budemo ljudi koji drugima daju piti. Ponekad se kanta s vodom pretvara u težak križ, ali upravo na križu se Gospodin, proboden, predao kao izvor vode žive. Ne dajmo da nam se ukrade nada![11]. Potrebno je dakle navijestiti i nositi spasenje Božje u ovom našem svijetu koji se često gubi i potrebni su mu odgovori koji jačaju i daju nadu, koji daju novu snagu na putu. Crkva mora biti mjesto besplatnog milosrđa, gdje se cijeli svijet može osjećati prihvaćen, ljubljen, uz oprostjenje i ohrabren da živi prema dobrom životu Evandjelja[12].

Nada je don Alvaru omogućila da se ne zaustavlja na poteškoćama. Od kada se pridružio Opusu Dei, godine 1935., ostvarivao je postojani i optimistični apostolat, uvjeren da će mu Bog uvijek pomagati; u tome je ustrajao do kraja svoga života. Nitko tko je iz bilo kojeg razloga prošao

pored njega nije otišao bez molitve don Alvara i nekoliko riječi zanimanja za njegovu obitelj ili posao, kao i duhovni savjet... Nije se zadržavao na vrsti ljudi: samo je vidio duše koje mu je Gospodin poslao: portira zgrade, crkvenog službenika Svete stolice, stjuardesu ili nadzornika tereta aviona kojim je letio... Tako je postupao također i prema autoritetima crkvenim i građanskim koji su već bili i stariji ili su uživali evidentnu važnost u društvenom životu. U nijednom slučaju nije se zadržavao zbog krivih ljudskih obzira. Išao je na te susrete, slučajne ili predviđene, siguran da će mu Gospodin pomoći, jer je vidio taj primjer u postupanju svetoga Josemarije.

Godine 1972. don José María Hernández Garnica prije smrti htio je sastaviti memorandum u kojem otkriva svoje čuđenje zbog toga što se don Álvaro „usudio“ prije primanja

svećeničkoga reda voditi razgovore s kardinalima i biskupima, ministrima u vladi i mjesnim autoritetima. kao što pričaju neki biografi o don Alvaru, jednom ga je sam don José María pitao osjeća li se nestalno ili nesigurno zbog te vrste zadatka. Odgovor je bio pun vjere u Boga i pouzdanja u primjer našega Oca: „Sjećam se čudesnog ribolova i onoga što je rekao Petar: *in nómine tuo, laxábo rete*. Mislim na ono što je rekao Otac i znam da sam poslušan Bogu dok sam poslušan njemu“[13].

Dok se približava datum beatifikacije utječimo se pouzdano zagovoru don Alvara moleći ga da nam postigne od Gospodina tu optimističnu nadu u apostolskom poslu. Dobar dan je 25. lipnja kada se navršava sedamdeset godina njegova svećeničkoga ređenja koje je primio u Madridu skupa s José Marijom Hernández Garnicom i don José Luisom Múzquiz, čiji procesi beatifikacije su u tijeku.

14. lipnja navršit ću, ako Bog da, još jednu godinu; molite za mene kako bih vjerno ispunio primjer svetih pastira Opusa Dei, svetoga Josemarije i don Alvara. Nastavite moliti mnogo i svakodnevno za Papu i za plodove njegova zadnjeg putovanja u Svetu zemlju kako bi Gospodin poslušao njegove molitve za mir i jedinstvo kršćana. I mislite mnogo na širenje Djela. Pred nekoliko dana bio sam u Singapuru, Tajvanu i Koreji, hrabreći vaše sestre i braću u divnom zadatku širenja Kristova nauka i duha Djela na velikom azijskom kontinentu: čitav posao koji ostvaruju poziva nas da ih pratimo svaki dan u Općinstvu svetih koje intenzivno živimo. Koliko milijuna ljudi čekaju tamo na navještenje Evandjelja!

Ne zadržavam se na 26. lipnja, iako mislim da imam obavezu nadodati: ako želimo služiti Bogu, budimo sjedinjeni sa svetim Josemarijom; ljubimo ga više i neka ne prođe ni

jedan dan – kao što je on pisao u jednom pismu – bez da mu pričamo o „svojim malenkostima“, jer njega zanima čitav naš život.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1.6.2014.

.....

[1]Trisagium angelicum.

[2]*Ps* 26 (27) 8 (Vulgata).

[3]Usp. 1 *Kor* 13, 12.

[4]Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 217.

[5]Benedikt XVI., Litt. enc. *Spe salvi*, 30.11.2007., br. 31.

[6]*Isto*, br. 30.

[7]*Isto*, br. 30 i 31.

[8]Sveti Josemaría, *Pismo*, 6.5.1945., br. 44.

[9]*Ps* 35 (36), 7.

[10]Sveti Josemaría, bilješke s razmatranja, 10.4.1937.

[11]Papa Franjo, Exhort. apost. *Evangelii gaudium*, 24.11.2013., br. 86.

[12]*Isto*, br. 114.

[13]Usp. Salvador Bernal, *Sjećanje na don Alvara*.

© 2014. *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Ovaj materijal ne smije se reproducirati, u cijelosti ili djelomično, bez izričitog odobrenja nositelja autorskih prava).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
lipanj-2014/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-lipanj-2014/) (3.03.2026.)